

ชื่อหนังสือ: อเวจีลีชมพู

ผู้แต่ง: โบตัน

สำนักพิมพ์: ชมรมเด็ก

ปีที่พิมพ์: 2550

จำนวนหน้า: 438 หน้า

ราคา: 250 บาท

โปดก ต้องรีบเดินทางกลับมาดูใจ ถมบัต (แม่ของปะวะหล่ำ) เป็นครั้งสุดท้าย เพราะถมบัตถูกลอบยิงอาการโคม่า ถมบัตสังเสียดก่อนสิ้นลมด้วยความเป็นห่วง ปะวะหล่ำ ให้โปดกช่วยแต่งงานกับปะวะหล่ำลูกสาวคนเดียวของเธอ เพราะถมบัตรู้ดีว่านี่คือทางเดียวที่จะช่วยให้ปะวะหล่ำรอดพ้นจากปากเหยี่ยวปากกา โดยเฉพาะ ศพล ซึ่งเป็นพ่อแท้ๆ ของเธอเอง เพราะศพลต้องการสูบที่ดินสวนส้มจำนวนมหาศาล โดยอาศัยความเป็นพ่อ และเบื้องหลังความตายของถมบัตก็คือศพลจ้างมือปืนมาเก็บถมบัตนั่นเอง ฐาปนา (ตาของปะวะหล่ำ) พยายามขัดขวางการแต่งงานของโปดกกับปะวะหล่ำ เพราะคิดว่าโปดกต้องการที่จะมาครอบครองสมบัติทั้งหมด แต่ในที่สุดทั้งคู่ก็แต่งงานกันทางนิตินัยตามความต้องการของถมบัต แต่โปดกไม่เคยล่วงเกินปะวะหล่ำเลย

วันเวลาผ่านไปความเปลี่ยนแปลงเริ่มเข้ามาเยือน ปะวะหล่ำเติบโตเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น แต่ในเรื่องของความรักเธอยังเด็กเสมอในสายตาของโปดก แต่ศพลก็ยังไม่เลิกล้มความต้องการครอบครองสวนส้ม ศพลยุคนงานแย่งคนงานในสวนส้มของปะวะหล่ำทำให้เกิดปัญหาต่างๆ มากมาย โปดกและ ทั่น ร่วมแรงร่วมใจกัน จนทำให้พนักงานทั้งหมดยอมกลับมาทำงานเหมือนเดิมและทำให้ชนะใจปะวะหล่ำในที่สุด

โปดกเปิดบริษัทในเชียงใหม่และ ศศิธรดา ก็เข้ามาในชีวิตของเขา ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ก็พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว ปะวะหล่ำไม่พอใจโปดกแต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้ เธอเฝ้าบอกตัวเองว่านี่คือความสุขของโปดก และอีกไม่นานเข้าและเธอก็ต้องแยกทางกันอยู่ดี

เธอพยายามหลอกตัวเองว่า เธอมีคนรักและเข้าใจเธอแล้วนั่นคือ วิภาค โปดกจ้างสถาปนิกออกแบบรีสอร์ทในสวนส้ม รวมทั้งบ้านหลังใหญ่ ปะวะหล่ำคิดว่าโปดกกำลังสร้างเรือนหอของเขากับศศิธรดา โดยที่เธอไม่รู้เลยว่าโปดกสร้างเรือนหอนี้เพื่อเธอและวิภาค

วันที่ปะวะหล่ำจบการศึกษาและรับปริญญาก็คือ วันที่วิภาคขอปะวะหล่ำแต่งงาน พอปะวะหล่ำอายุครบ 20 ปี เธอได้หมั้นกับวิภาคอย่างถูกต้องตามประเพณีด้วยแหวนเพชรที่ปะวะหล่ำช่วยเลือก ส่วนโปดกก็หมั้นกับศศิธรดา โปดกบอกความจริงกับวิภาคเรื่องสถานภาพของเขากับปะวะหล่ำว่า เขาและเธอจดทะเบียนสมรสกันแล้ว แต่ไม่ได้มีอะไรเกินเลยไปกว่าสถานภาพทางกฎหมาย แต่วิภาคและครอบครัวของเขารับไม่ได้และขอเลิกกับปะวะหล่ำทันที

ปะวะหล่ำเสียใจมากและโยนความคิดทั้งหมดไปที่โปดก ทั้งคู่จึงหย่าขาดจากกัน ปะวะหล่ำพบจดหมายระบายความในใจของโปดก เอกสารมอบที่ดินทั้งหมดของครอบครัวที่โปดกให้แก่ปะวะหล่ำ รวมถึงเรือนหอที่สร้างเพื่อเป็นของขวัญของปะวะหล่ำกับวิภาค แต่ทุกอย่างสายเกินไปแล้ว โปดกไปจากชีวิตเธอแล้ว เธอทำงานในสวนส้มอย่างหนักเพื่อที่จะได้ลืมโปดก อีกทั้งรีสอร์ทเล็กๆ กำลังจะเปิดตัวทำให้เธอวุ่นวายกับงานมาก

เธอบังเอิญได้พบกับศศิธรดาอย่างคาดไม่ถึง จึงทำให้เธอได้รู้ว่าโปดกกับศศิธรดาไม่ได้หมั้นหมายกันอย่างที่เธอเข้าใจ คู่ทั้งสองคนเป็นได้แค่เพื่อนกันเพราะหัวใจของโปดกมีเพียงปะวะหล่ำคนเดียว เมื่อรีสอร์ทเปิดกิจการ ก็มีลูกค้ามาใช้บริการมากมายจนเต็ม ทันเข้ามาบอกปะวะหล่ำว่ามีลูกค้าคนหนึ่งต้องการเช่าเรือนหอของเธอแต่ปะวะหล่ำไม่อนุญาต ทันบอกว่าไม่ทันแล้วเพราะลูกค้าเช็คอินแล้ว

ปะวะหล่ำไปขอห้องคืนจากลูกค้าเพราะเธอหวังเรือนหลังนั้นมาก ปะวะหล่ำตกใจมากเมื่อพบว่าลูกค้าที่มาเช่าเรือนหอหลังนั้นก็คือ โปดก ผู้ชายที่เธอคิดว่าหายไปจากชีวิตของเธอแล้ว โปดกสารภาพว่าตลอดเวลาสี่ปีที่เขาต้องทนแบกรับภาระการเป็นสามีทางนิคินัยของปะวะหล่ำนั้น เขาเหมือนตกอยู่ในอเวจี แต่เขาก็ยินดี เพราะถึงแม้มันจะเป็นอเวจี แต่ก็ใช่อเวจีสีชมพูสำหรับเขา ปะวะหล่ำดีใจอย่างที่สุด เธอกับเขาดตกลงแต่งงานกันอีกครั้ง และครั้งนี้เป็นการแต่งงานที่ทั้งคู่เต็มใจอย่างที่สุด

การแต่งงานกับคนที่เราไม่ได้รัก... มันก็เหมือนกับตกอเวจี ต้องอยู่กับความทรมานใจไปตลอดชีวิต หรือจนกว่าจะเลิกราหรือหย่าขาดจากกันไป

โปดก ก็เป็นคนี่ตกอเวจีนี้เช่นกัน แต่ต่างกันว่าไม่ได้แต่งงานกับคนที่เราไม่ได้รัก แต่เพราะแต่งงานกับคนที่ไม่ได้รักเรา แอมแต่งเพราะเป็นข้อตกลงทางกฎหมาย อยู่ด้วยกัน... รักเขาแต่เขาไม่ได้รัก... มันทรมานมากกว่านะ... จริงไหม?

แต่สุดท้าย.. เมื่อได้ให้เวลากับตัวเอง ได้ทบทวนตัวเองว่า.. สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นความรักจริงหรือเปล่า ถ้าความรู้สึกมันยังอยู่แม้เวลาผ่านไปนานเพียงใดก็ตาม แสดงว่า..ความรักที่เกิดขึ้นเป็น**รักจริง** และเมื่อเราเจอคนที่รักแล้วก็ควรรักษาเขาไว้ให้ดี เพราะคนที่**เรารัก**และเขาก็**รักเรา**ด้วย.. มันหาเจอกันง่าย ๆ ซะเมื่อไหร่.